

— „Непрѣмѣнно.“

— „Сбогомъ! Ха, забравихъ! Ти обиколи и магазинъ „Свищовъ“, шумка има тамъ чудесна, но я яждь съ английски мушардъ!“

Азъ се извърщамъ и изглѣждамъ съ умиление колосалната му фигура, която се леко посгъва, за да избѣгне закачкитѣ на нѣкои клони надвиснали безочливо надъ аллеята.

Прѣкрасенъ човѣкъ. Право ти казвамъ, обичамъ го този великолѣпенъ Буботовский. Той е добъръ човѣкъ, той е милостивъ, той знае да се радва на великитѣ блага на тоя божий свѣтъ, които пълнатъ и сушата му, и водитѣ му, и небето му, желае и другитѣ смъртни да имъ се наслаждаватъ до воля, и не си разваля никога доброто сърдце, освѣнъ въ рѣдки, извънредни, важни случаи, напримѣръ, кога цариградската прѣстърва не може да дойде, поради карантината.

Не! Обичамъ го този Буботовский!

Посѣщението си до чревоугоднитѣ точки на софийския пазаръ азъ отлагамъ за по-късно, или за други день, и прѣдпочитамъ да продължавамъ расходката си. Азъ отивамъ къмъ градинския изходъ, за да излѣзж на тротуара, при Александровския площадъ.

Нещешъ ли? „Вотъ тебѣ здравствуй!“ Толовъ! Приятельтъ Толовъ се подава на исхода, като живъ и здравъ, спира се, ухилилъ се лукаво, вперилъ иронически, злоради погледи въ мене, и маха ми съ ржка да дойдж, понеже, дяволтъ, съглежда намѣрението ми да се спасж съ бѣгство изъ нѣкоя друга алея.